

Kolmikko

ja linnoituksen salaisuus

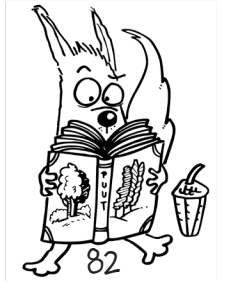
Ulla Welin

Kuvitus: Harri István Mäki

Sisällys

Mummilassa	9	Tärkeä tehtävä	82
Aarteen etsintä alkaa	15	Salainen leiri	89
Piiritys	19	Kuuma päivä	93
Koiratarhassa	22	Kalassa	107
Köyhät ritarit	28	Taivas repeää	112
Vain tarinoita?	30	Sesam aukea!	119
Hyökkäys	41	Viki ja Aatu apuna	130
Löytö	47	Vangit	136
Peli	52	Tyhjän saa pyytämättäkin	143
Yöllä kummittelee	59	Poliisin kyydissä	151
Varkaat!	72	Sankariteko	164

Mummilassa

Aurinko paahtoi täysillä. Lähiön väki lojui raukeana nurmikolla leikkikenttää ympäröivien puitten varjossa. Kahluuallas pursui ilakoivia lapsia. Erika, Jani ja Miika löhöilivät viltillä.

– On vähän tylsiä noi Mummin säännöt, ettei kännykkää koko tämän loman aikana. Nytkin voitais katsoo mitä kavereille kuuluu, mutisi Jani.

Jani oli kolmikosta pisin ja armoton herkkusuu. Hänen tukkansa oli alituiseen silmillä. Hän oli kimpaantunut parturille, joka olisi halunnut leikata hänen tukkansa lyhyemmäksi.

– Minkäs mahtaa, kun ne säännöt ovat Mummin ja äitien yhteinen idea. Niitä täytyy noudattaa, kun ollaan mummolassa. Tai saadaan olla, niin kuin mun äiti sanoi, Erika, vanhin serkuksista, selitti.

– Äsh. Oltaishan me täällä muutoinkin, koska vanhemmat lähtivät Pariisiin, mutta noi säännöt on turhia, Miika tuhahti.

Kolmikon äidit olivat siskoksia, kaikki vaaleita kuin Elovena-mainos, ja niin olivat myös Erika ja Jani. Mutta Miika, kolmas serkku, olikin perinyt italialaiselta isältään ruskeat silmät ja ruskean, kiharaisen tukan, eikä hän toisten serkkujen lailla kärvähtänyt auringossa, vaan paahtui ruskeaksi kuin papu.

– Vähän me ollaan isoja tonne altaaseen, mutta kun on nii-in kuuma, Erika sanoi ja hyppäsi veteen. Toiset seurasivat perässä.

Hetken serkukset polskuttelivat kahluualtaassa ja kirkuivat innosta. Erika roiskutti vettä poikien päälle ja juoksi sitten itse karkuun, turvaan viltille. Pojat loikkasivat altaasta nurmelle.

Molemmat tuijottivat Erikaa kulmat kurtussa ja alahuuli lerpallaan.

– Sä oot sitten inhottava! Aina roiskit vettä, vaikka sovittiin, ettei roiskita, sanoi Jani.

– Ja sitten itte juokset viltille, säesti Miika.

– Mulla muuten on hirveä nälkä, totesi Jani.

– Oliskohan Mummilla mitään, Miika vastasi.

Samassa pojat vilkaisivat toisiaan silmiin. Sanaton yhteisymmärrys kävi silmästä silmään. Ilmeet kirkastuivat. He nousivat ripeästi ylös, pinkkaisivat juoksuun ja painelivat lähimmän kerrostalon suuntaan.

– Hei, pojat! Jani ja Miika! Teidän täytyy auttaa keräämään viltti, teidän täytyy, huusi Erika. Huuto kaikui kuuroille korville, eikä Erikan auttanut muu kuin ryhtyä kasaamaan vilttiä itse.

– Aina te ootte tommosia, hän mutisi harmistuneella äänellä poikien perään. Saatuaan viltin syliinsä hän lähti lampsimaan polkua myöten kohti kerrostaloa, jossa mummo asui. Mummo asui B-rapussa, neljännessä kerroksessa.

– Syömään! Syömään! Eeerikaa! Jaaaniii! Miiikaaa! Syömään!

Polulle asti kuului kuinka mummo huuteli ikkunasta. Erikan ilme kirkastui.

Oikeastaan nälkä tuntui mukavalta vatsassa, hän ajatteli. Mitähän ruokaa Mummilla olisi. Erika paransi vauhtia ja ehti alaovelle kuulemaan, kuinka pojat jo soittivat porilaisten marssia neljännessä kerroksessa. Rappukäytävän vilpoisuus tuntui hyvältä jalkapohjiin. Mummon avatessa ovea Erika muisti:

– Pojat eivät koskaan kannu vilttiä. Aina mä saan kantaa.

– No, voi voi sentään, sanoi Mummi, eikä takertunut asiaan sen enempää,

– tulepas nyt sisälle ja käsien pesulle, ja käydään syömään.

Miten keittiössä tuoksuikaan herkulliselta, varmaan lihapullia ja jälkkäriksi lettuja, arveli Erika nuuhkiessaan.

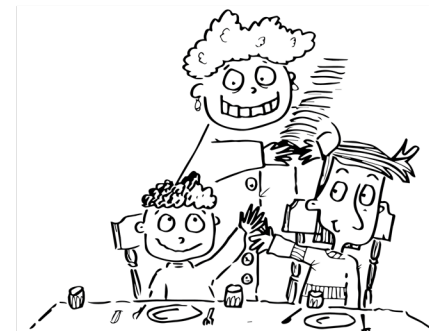
Kaikki kolme mättivät perunoita ja lihapullia lautasilleen isot kasat.

– Voi Mummi, tää on hyvää, kehui Miika.

– Kuinka sulla voikin olla näin hyviä ruokia aina kun me ollaan täällä?

– Etkä sä sano koskaan, ettei saa ottaa niin paljoa, ja että täytyy ottaa salaattiakin, ja nam, lettujakin vielä, mumisi Jani suu täynnä lihapullamössöä.

Kun oli syöty ja hetki istuttu parvekkeella, niin Erika oli jo uppoutunut kirjaan, jonka hän oli tuonut mukanaan.

Mummo hääräili keittiössä. Aurinko oli siirtynyt iltapäiväasentoon.

Leikkikentältä kuului yhä ilakointia.

– Mummi, mitä me voitais tehdä, kysyi Jani ja kuljeskeli olohuoneessa edestakaisin, – Eiks me voitais saada meidän kännyköitä edes vähäksi aikaa? Miika heitti toiveikkaana.

– Pelatkaa jotain peliä, vaikka Maatila-peliä, ehdotti mummo, eikä ollut kuulevinaankaan kännyköistä. Oli sovittu, että vietetään viikko mummolassa niin kuin ennen vanhaan.

– Siinä saa ostaa lehmän ja hevosen, käydä markkinoilla ja rakentaa itselleen maatilaa. Ja mikä tärkeintä, minäkin osaan sitä. Minäkin voin tulla mukaan.

Peli viehätti jonkin aikaa, mutta kauaa ei peli kiinnostanut.

– Mummi, mitä me voitais tehdä? kysyi Jani uudestaan.

– Eiks me voitais – Mummo kuivasi käsiään pyyheliinaan.

Mummolla oli aina jotain tekemistä.

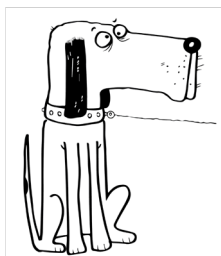
– Tiedän. Ette te voi. Täällä ei pelata kännyköillä. Senhän te tiedätte. Mummi on vanhanaikainen, joten sen viikon, jonka olette Mummilassa, olette ilman kännyköitä. Niin on sovittu teidän vanhempienne kanssa; joten sitten varmaan voittekin lähteä aartenetsijöiksi.

– HÖH! tuhahti Jani. – Vähän lapsellista.

Kaikki kolme tuijottivat synkeinä mummoa, mutta mummo oli kuin ei olisi huomannutkaan synkkiä ilmeitä.

– Miten niin aartenetsijöiksi, kysyi Erika sovinnollisesti.

– No, ihan oikeiksi aartenetsijöiksi, vastasi mummo.

Kaikki tuijottivat häntä hölmistyneinä. Mitä Mummi oikean horisi?

– Hei Mummi, ei me uskota enää Peppi Pitkätossu-juttuihin!

– Olenkin ihan tosissani. Ettekös te koulussa lukeneet, että täällä Pihlajamäessä on vanhoja linnoitusten jäänteitä. Näillä kukkuloilla on ihan

oikeasti sodittu. Keisari Nikolai rakennutti linnoituksia vuosina 1914– 1917, lähinnä

ensimmäisen maailmansodan aikana, jotta voitaisiin puolustautua, jos vihollinen hyökkäisi. Niitä rakentamaan tuotiin jopa kiinalaisia ja tataareja, mummo luennoi.

– Voi juku. Ihan ku jokin Kiinan muuri vai, henkäisi Miika.

– Ihanko totta? Jani ravisteli päätään, hän oli epäuskoinen.

– No ihan totta. Täällä oli aikoinaan upottavia soita ja mahtavia kallioita. Kallioilta saattoi katsella Suomenlahdelle saakka.

Sotien aikaan kallioille tuotiin tykit, ja niillä saattoi ampua merelle asti. Tykkien kuljetusta varten rakennettiin tie, jonka nimeksi tuli TYKKITIE. Se on tuo Pihlajamäen halki vievä päätie, mummo kertoi. – Nimi vain on muuttunut Rapakiventieksi silloin, kun alue rakennettiin lähiöksi, ja kaikki paikat saivat jonkin kivi- tai maalajiin liittyvän nimen.

– Voi juku, tuumi Miika.

– Eipä uskois, henkäisi Jani.

– Missä ne jätteet on?

– Hölmö. Ei ne mitään jätteitä ole, ne on JÄÄNTEITÄ, senkin poljä, oikaisi Erika kaikkietävän ylemmyydellä.

– Itte oot pöljä, ja oot aina olevinas tietäväinen, Jani tuhahti loukkaantuneena.

Serkukset olivat hetken mietteissään. Jokainen ajatteli linnoituksia.

– Tuutko Mummi näyttään, missä niitä raunioita on, kysyi Jani.
– Te voitte ihan itse mennä etsimään niitä maastosta, mutta olkaa varovaisia. Teidän enonne, kun oli pieni, pulahti kesken leikkiensä sinne kallioitten väliseen suolampeen, mutta onneksi kaverit saivat kiskotuksi hänet ylös.

Erikan silmät laajenivat. Oliko Mummin ehdottama seikkailu kenties liian vaarallista heille?

– Sotien aikana siinä lammella on juotettu tykistön hevosia, mummo jatkoi. – Kun hevoset olivat juoneet kylliksi, ne vietiin laitumelle alas niitylle. Niitty oli niin suoperäistä, että vanhoissa kartoissa mainitaan: vaarallista joutomaata. Nyt sinne on rakennettu tämän lähiön koulut. Ennen kuin voitiin rakentaa, maahan juntattiin tukkeja tukkien perästä, jotta saatiin maapohja kantamaan rakennuksia.

– Puhutko sä siitä koulusta, jota äiti kävi? Jani kysyi.

– Juuri siitä koulusta. Sitä samaa koulua kävivät myös Anna ja Henriikka, mummo vahvisti. Erika ja Miika katselivat toisiaan, mutta äidin kuvittelemisen koulunpenkissä ei oikein onnistunut.

Aarteen etsintä alkaa

Erika, Jani ja Miika istuivat vielä hetken katsellen toisiaan ja nousivat sitten päättäväisesti ylös.

– Lähdetään tutkimaan maastoa! Erika sanoi.

– Me lähdetään katsomaan, josko sä vaan narrasit meitä, Jani säesti.

– Mä voisin ottaa ongen mukaan, jos vaikka mentäiskin Vantaan rantaan asti, Miikan ääni värisi innosta.

– Otetaan loput letut pakettiin, voidaan syödä kivellä, ehdotti Jani, jolla oli pohjaton vatsa. Erika huiskaisi kärsimättömästi pitkiä vaaleita hiuksiaan.

– Höpön höpön pojat. Nyt mennään etsimään raunioita ja aarretta, eikä piknikille, hän sanoi topakasti.

– Mikä se aarre sitten muka olisi, kysyi Jani mummolta.

– Kerrotaan, että sotamies olisi ottanut Viikin kartanosta kalliin hopeisen kannun ja taistelun tuoksinassa kätkenyt sen jonnekin suojaan, kaivanut maahan kai. On sitä moni etsinyt, vaan kukaan ei ole löytänyt, mummo vastasi.

– No, me löydämme ainakin ne linnoitukset. Niitä ei kukaan ole kätkenyt, sanoi Erika ja oli jo menossa ovelle.

– Voidaanhan me mennä ostarille pelaamaan minigolfia, Jani sanoi, – ellei löydetä linnoituksia.

Klomps, kolahti ovi, ja kaikki kolme rymistelivät jo portaissa. Alaovella pojat nahistelivat hetken siitä, kumpi pääsisi ulos ensimmäisenä.

Erika tuuppasi kummatkin sivuun ja livahti itse pihalle.

– Hahaa, minäpä ekan. Mihin päin lähdetään, hän huusi ja juoksi jo samalla kohti polkua, joka johti hyppyrimäelle. Pojat säntäsivät perään, ja kolmikko juoksi mekastaen alas rinnettä.

– Kiivetään hyppyrimäelle, sieltä näkee kauas, ehdotti Jani.

– Mentäis mieluummin rantaan.

Katsottais, oisko kaloja, ehdotti Miika.

– Mennään hyppyrimäen sivua ensin ylös ja sitten alas ja sieltä Vantaanjoen rantaan, ratkaisi Erika.

Niin he lähtivät metsäpolkua pitkin Vantaan rantaa kohden.

Lähiötä ympäröivä metsä oli täynnä risteileviä polkuja. Aurinko valutti kultahiekkaa lehvistöjen lävitse. Ilma oli lämmintä kuin kaakaomaito. Vanhojen puiden latvustot olivat niin tuuheita, että alhaalla oli hämyisää. Vaimeana kuuluivat leikkikentältä lasten kiljahdukset.

– Hei kiivetään kalliolle. Se on jännää, ehdotti Jani. – Täällä on oikea aarniometsän tuntu.

– Meidänhän piti mennä rantaan, penäsi Miika. – Ei, vaan meidän piti etsiä raunioita, korjasi Erika.

– Äsh. Mummi vaan narrasi meitä, että saisi meidät ulos, tuumasi Miika.

– Ei narrannut. Kiivetään ylös. Sieltä nähdään kauas, innosti Jani muita ja sai toisetkin kiipeilemään.

Erika notkeimpana valitsi itselleen jyrkimmän kohdan ja alkoi kivuta. Jani seurasi sinnikkäästi.

– Mä olisin kyllä mieluummin mennyt rantaan. Enkä mä usko koko linnoitukseen. Olishan me ne rauniot huomattu aikaisemmin, Miika jupisi, mutta alkoi kuitenkin kiivetä kallion seinämää pitkin.

Kohta hänen otteensa lipesi.

– Aii! Hän liukui rosoista kallion pintaa myöten alaspäin. Vihdoin hän sai otteen pienistä kallion koloissa kasvavista pensaista ja löysi myös jaloilleen sopivan ponnistuskolon ja alkoi kivuta uudelleen.

– Pääsetkös sieltä? Kävikö

kuinkaan? Jani ojensi kätensä auttaakseen.

Kun hän sai otteen Miikan kädestä, hän kiskoi Miikan ylös, ja kohta kaikki kolme olivat kallion laella.

– Täältä on tosi upea näköala, näkyy Vantaalle asti. – Tuolla pellot. Ja tuolla Pukinmäki, serkukset henkäisivät syvään.

– Kiivetään vielä ylemmäksi hyppyrimäen telineitten ylimmälle tasanteelle! Sieltä näkee vieläkin kauemmaksi, ehdotti Erika. Koko porukka alkoi kavuta puisen hyppyrimäen korkeimmalle tasanteelle nähdäkseen vieläkin etäämmälle.

– Aah, täällä on kattona taivas, henkäisivät kaikki taas kertaalleen, ja tuolla on Kehätie ja Savelan ja Pukinmäen palikkatalot, ja tuolla Pihlajamäen pilviä piirtävät kerrostalot, he luettelivat vuorotellen.

Huipulta saattoi katsella jokimaisemaa, kaupunkimaisemaa ja maalaismaisemaa.

– Mutta linnoituksia ei kylläkään näy, sanoi Jani happamasti.
– Ne ovatkin varmaan puskien ja metsän peitossa, Erika totesi.
– Tää on ollu tosi hyvä vartiointipaikka. Voihan olla, että jossain tässä lähellä olis linnoitustakin, sanoi Miika. – Mihin sitä kätkis aarteen, jos semmonen nyt olis kädessä?

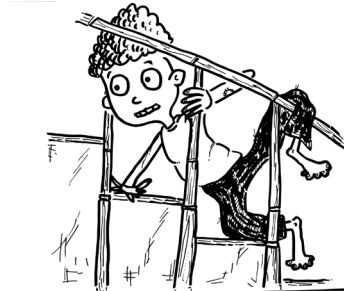
Mikään kohta ei näyttänyt sopivalta aarteen kätkemiseen.

– Meillä täytyis olla aarrekartta, Miika keksi.

– Ja lapiot mukana. Ei kai se sotamies käsin kaivanut aarretta maahan, Jani sanoi.

– No, nyt me kai voitais mennä rantaan katsomaan oisko kaloja. Voitaisiin katkaista keppi ongeksi. Mulla on aina siimaa ja koukku taskunpohjalla, Miikan naama loisti toiveikkuutta.

Ei toistenkaan mielestä ollut mitään mieltä kököttää ihailemassa maisemia, ja niinpä kaikki alkoivat kavuta hyppyrin telineiltä alas.

Piiritys

Tömähtäessään maahan viimeiseltä askelmalta Erikalta pääsi yllättynyt huudahdus:

– Meidät on piiritetty!

He eivät olleet huomanneet, että heitä oli vaanittu. Ja nyt vaanijat seisoivat ringissä heidän ympärillään. Serkukset tiesivät porukan. Ostarin kovisjengi. Juho, Niina, Reetu, Marko ja Petrus.

Joukko muodosti uhkaavan ringin Erikan, Janin ja Miikan ympärille.

– Haa. Te olette vihollisten piirittämät. Lellivauvat. Saatte turpiinne, sillä kukaan ei kulje rankaisematta meidän polkujemme poikki, Juho uhosi. Juhon vaatteissa oli kaikki mahdolliset metalliniitit, jotta hän näyttäisi mainettaankin pelottavammalta. Erikan vatsaa kipristeli. Niina ja Reetu olivat hurjan näköisiä tyttöjä. He olivat värjänneet hiuksensa kaikenkirjaviksi ja kammanneet tukkansa pehkoiksi.

– Missä muka TEIDÄN polkunne olis. Kyllä näitä polkuja kaikki saa kävellä, sanoi Jani uhmakkaasti ja pyyhkäisi silmille valahtavia hiuksiaan syrjään.

– Vai että saa. Kuulkaas kuinka tää mammari uhoo, sanoi Juho ja nauroi ilkeästi.

– Me kyllä näytetään teille, että ei saa. Saatte niin köniinne, että ette uskalla kulkea täällä muuta kuin mutsinne kanssa käsi kädessä. Vai mummoko se on.

– Me näytetään, yhtyi Reetukin uhkailuihin.

– Tulikos skideille lirit pöksyyn, ilkkui Niina.

Rinki tiivistyi tiivistymistään.

Erika mietti ankarasti; tästä taitaa tulla tappelu ja selkäsauna.

Missä kaikki aikuisetkin olivat just nyt, kun niitä kerrankin olis tarvittu. Ei ketään metsäpolulla.

Jani kyyristi hartioitaan. Jos tulee turpiin, niin ainakin tapellaan, hän ajatteli ja mitteli vastustajia: Petruksen ja Markon voittaisi helposti, mutta ei Juhoa. Ja sitten vielä Reetu. Vaikka Reetu oli tyttö, se kuului olevan kova tappelemaan. Erika selvittäisi varmaan Niinan.

Myös Miikan ajatukset pyörivät vinhaa vauhtia, kun hän punnitsi eri mahdollisuuksia selviytyä kahakasta. Jos olis menty kalaan, niin koko jupakkaa ei olis osunut kohdalle.

– No, tuleeks mutsia ikävä? Reetu astui jo ihan Erikan eteen, hän oli päättänyt kohdistaa kiusanteon tyttöön.

Jengi vilkaisi Juhoon, odottaen häneltä sanatonta käskyä.

Silloin rökitys voisi alkaa.

Juho nautti tilanteen pitkittämisestä. Siinä oli vallan tuntu.

Reetu astui taas lähemmäksi ja nosti kätensä aikoen tönäistä Erikaa, kun Erika yllättäen väistikin askeleen taaksepäin, kiepsahti kannoillaan ja syöksyi Markon ja Petruksen välistä täyttä laukkaa hyppyrimäen rinnettä alas.

Hän oli laskenut aivan oikein hitaimman raon.

Erikan pako yllätti, eikä kukaan hetkeen liikahtanutkaan.

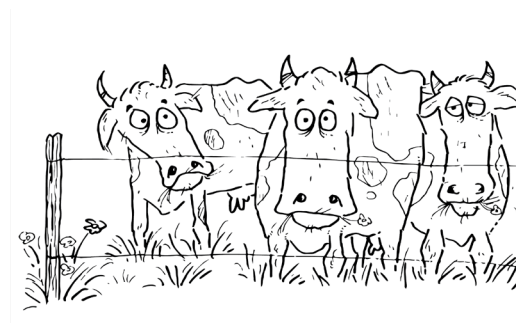
Sekunnit olivat tarpeen, nyt Jani ja Miika oivalsivat tilaisuutensa tulleen, vilkaisivat toisiaan, tyrkkäsivät lähellä seisovan Niinan nurin ja rynnistivät kallion reunaa kohti. Kallion pinta koloineen oli tuttu, siitähän he olivat kavuneet ylös.

Juho sai liikuntakykynsä takaisin ja kiisi nuolena Erikan perään.

Jani ja Miika pudottautuivat alas kallion reunalta ja antoivat itsensä liukua rosoista pintaa pitkin, pari naarmua oli sentään siedettävämpää kuin turpiin saaminen.

He pääsivät läähättäen karkuun metsäpolulle ja alkoivat pinkoa leikkikentälle päin. Erika hoitakoon itsensä, hänhän on kylän nopein, ehtivät pojat ajatella juostessaan.

Erika oli saanut siivet kantapäihinsä ja juoksi huimaa vauhtia alas laskettelurinnettä. Hänen nopea juoksunsa oli saanut muiden jahtivietin heräämään, ja sen sijaan että kukaan olisi pinkaissut poikien perään, koko jengi juoksi Erikan perässä.

Koiratarhassa

Erika huomasi koiratarhan portin ja tarhassa koirien ulkoiluttajat ja syöksyi salamana portista sisään. Saatuaan hengityksensä tasaantumaan, hän ryhtyi silittelemään pientä spanielia kuin parasta ystäväänsä.

Jengi jarrutti koiratarhan edessä.

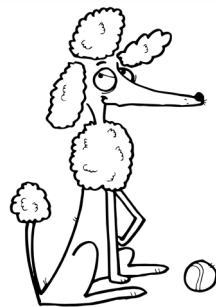
– Luovutaan takaa-ajosta, Juho sähähti harmistuneena.

Kaikki näkivät, että Erika oli hetkeksi päässyt rökityksen ulottumattomiin. Koiratarhaan ei paranisi mennä, liikaa aikuisia, ja niinpä kaikki siirtyivät maastoon vahtimisasemiin.

– Kunhan koirankusettajat ovat menneet, niin sitten sitä gimmaa ei pelasta mikään, sanoi Juho Jengi asettautui istuskelemaan nurmelle koiratarhan ohi vievän polun toiselle puolen. He löhöilivät valheellisen leppoisan näköisesti pensaitten vieressä ja juttelivat niitä näitä. Koko ajan he samalla vahtivat silmä kovana koiratarhaa ja siellä olijoita. Huh, olipa täpärällä, Erika henkäisi ja alkoi hieroa tuttavuutta spanielin emännän kanssa.

– Oi, kuinka söpö tämä onkaan. Kuinka vanha se on? Mikä sen nimi on?

Naista ei tarvinnut paljoa houkutella puhumaan, kun hän jo kertoi koirastaan ummet ja lammet.

– Missä päin te asutte? johdatteli Erika juttua ja ajatteli, että jospa koira asuisi juuri mummolan vieressä.

Mutta ei onnistanut, sillä rouvapa vastasi:

– Savelassa.

– Voi harmi, aivan vastakkaisella suunnalla kuin mihin minä olen menossa, sanoi Erika.

– Olisin niin mielelläni taluttanut koiran kanssanne kotiin.

– Sinä taidat pitää koirista. Meidän Sessi ainakin pitää sinusta.

Samassa tuli tarhaan lisää koiria. Monet niistä olivat jo ennestään toisilleen tuttuja. Koirat juoksivat pallojen perässä ja riehuivat keskenään. Oli haukuntaa ja hännän huisketta, eikä kenelläkään ollut kiirettä kotiin.

Erika silitteli ja rapsutteli uusia koiraystäviään, kun nämä kävivät häntä nuuhkaisemassa. Syrjäsilmillä Erika katseli jengii, joka istuskeli rinteessä. Sitten silmä osui tarhassa oleviin puihin: vanhoja tammia, saarneja ja lehmuksia. Ne näyttivät erinomaisilta kiipeilypuilta ja yks kaks Erika sai huikean ajatuksen...

– KLIK. Hän miltei kuuli kilahduksen päässänsä. Erika katseli koiratarhan puitten latvoja aivan uudesta näkökulmasta. Tuuheat puuthan muodostivat holvikatoksen tien yli, ja se katos jatkui monen metrin matkan, miltei Tykkitielle asti. Yli sata vuotta vanhoja puita, hän ajatteli, muhkuraisia ja paksuoksaisia, nehän suorastaan pyytelivät kiipeämään.

– Klik klik, kuului Erikan aivoissa: Jospa kulkisinkin koiratarhan polun yläpuolella. Kiipeäisin puuhun ja siellä oksalta toiselle.

Kuinkahan pitkälle pääsisin? Huomaisikohan Juhon joukko?

Erika siirtyi askel askeleelta isoimman koiran, irlanninsusikoiran, kyljessä etäämmälle siitä portista, jota jengi vartioi, kohti tarhan toista päätä. Samalla hän arvioi runkoja ja oksia; missä puussa olisi riittävän tuuheat oksat, jotta ne peittäisivät kiipeilijän, ja missä olisi suuret, rehevät pensaat puun juuressa. Hän hiiپی kyyryssä pensaitten suojassa, aivan kuin hakisi koiralle palloa. Aitauksessa vilisi yhä useampia koiria. Ilta oli lämmin. Kenelläkään ei tuntunut olevan kiirettä kotiin. Koirat haistelivat kilvan pensaita ja toistensa takapuolia. Nyt olisi aika hilata itsensä ylös, oksalle ja edelleen toiselle, Erika pohti. Samalla

hän nousi kyyrystä seisomaan, halasi muhkurista runkoa, silmäili ympärilleen. Katseliko häntä kukaan? Nopeasti ja sydän pamppaillen Erika kiipesi puuhun. Kukaan ei vilkaissutkaan, ei tainnut edes huomata.

– Huuuh. Helpotuksen huokaus pääsi Erikalta.

Möykkyistä runkoa pitkin oli ollut yllättävän helppo kiivetä. Täältä tarhan touhu näytti hauskalta. Koirat jahtasivat edelleen keppejä ja palloja, joita omistajat niille heittelivät. Erika katseli oksien lomasta, kuinka Reetu ja Niina istuivat ojanpenkalla ja juttelivat huolettomasti. Pojat makoilivat heinikossa. Kukaan ei näyttänyt katselevan tarhaan päin. He selvästikin ajattelivat, että saalis olisi siellä hyvässä tallessa.

He naureskelivat omille jutuilleen ja syljeskelivät heinänkorsia suustaan.

Erika hivuttautui oksalta toiselle. Hän pelkäsi kuollakseen, että oksa katkeaisikin ja hän pudota mätkähtäisi suoraan jengin syliin. Hän tarttui aina tiukasti seuraavaan oksaan, taivutti sitä hiukan ja kokeili, mahtaisiko se kestää hänen painoaan. Sitten hän ryömi oksalta toiselle. Balettitunneilla oli harjoiteltu köysiin kiipeämistä ja oman kropan kannatteleminen, ja nyt ne taidot olivat todella tarpeen. Oksat kestivät. Tosin ne rahisivat kauheasti, mutta rahina ei erottunut koirien haukunnan seasta.

– Ihanat haukkujat, haukkukaa lisää, Erika ajatteli kiitollisena. Lehdistä lähti pölyä, joka tuntui tukkivan kurkun. Erikaa alkoi yskittää kamalasti. Oli vaikeaa pidättää yskimistä.

– Tällaiseltakohan Miikastakin tuntuu, kun se on allerginen monelle asialle, ja sitä usein yskittää, Erika mietti. Vielä muutama metri ja kohta voisi pudottautua rinteeseen, lähelle polkua, joka johtaisi lähimmän talon etupihalle ja sieltä omalle tutulle Mummilan pihamaalle. Enää muutama metri jäljellä. Erikan vartalo alkoi tuntua painavalta. Vielä vähän matkaa oli yritettävä jaksaa pysyä oksalla ja hilata itseään sitä myöten kuin käärme. Kädet olivat hikiset ja tahmeat. Kohta hän olisi talojen välisellä polulla ja olisi pakko pudottautua. Puitten juurella kasvava pensaikko suojaisi hiukan.

Ulla Welin

Ulla Welin on viettänyt osan lapsuuttaan Turun korkeimman kerrostalon katolla. Vilkas punatukkainen tyttö esitti Pohjanmaan mummolle itse keksimään näytelmiä, joille taputettiin railakkaasti. ”Ehkäpä se johtui vain siitä, että tv:tä ei ollut, ja mummolle ja tädeillä oli tylsää, mutta sitä se lähti: haluni kirjoittaa ja keksiä tarinoita”. Ullan tarinat ovat viihdyttäneet omia lapsia pitkällä merimatkoilla, Pihlajamäen kerhojen osallistujat ovat nauraneet Ullan hassutuksille vuosikymmenestä toiseen. Varsinaisen kirjailijan uran Ulla aloitti, kun lapsenlapset olivat kasvanneet vähän isommiksi.

Kuva: Teija Lopenen

Tähän mennessä hän on kirjoittanut 6? runokirjaa ja sekä isoisänsä että mumminsa tarinan. Tositapahtumiin pohjautuvan Kolmikkosarjan hän loi kaikille seikkailuikäisille lapsille.

Harri István Mäki

Harri piirsi jo lapsena sarjakuvia kummituksista, hirviöistä, linnoista ja purjelaivoista. Ja hän halusi l öytöretkeilijäksi. Näistä aineksista on kehittynyt yksi Suomen tuotteliaimmista kirjailijoista ja kuvittajista. ”Hienointa kirjailijan ja kuvittajan työssä on keksiminen! Ehdottomasti. Roolihahmojen sisään tuppautuminen. Juonittelujen keskellä eläminen. Kielen kanssa taistelu. Tämä on keksijän ammatti. Saa joka päivä tuntea itsensä lapseksi: keksiä maailmansa uudestaan kerta kerran jälkeen. Se tekee onnelliseksi ja nöyräksi ja uteliaaksi.”

Kuva: Hannu Peltonen

Harri István Mäen unkarilaisen äidin ansioista eivät linnat ja linnoitukset loppuneet Harrin ympäristöstä, ja ihmettelemistä riitti niin Unkarin mummolassa kuin Suomessakin. Nykyään Harri asuu Ylöjärvellä ja toimii laajasti Pirkanmaalla.